

‘Het moet niet over slimmer of dommer gaan’

Isabel Bakker beschrijft zichzelf als iemand met veel empathie voor haar medemens. Dat ze in de zorg wil werken staat al lang vast. ‘Ik wil altijd voor anderen zorgen, en ze proberen te steunen als het moeilijk is.’ Als ze als jonge tiener op het vmbo terecht komt, is dat voor haar een tegenvaller: ze moest toch wel een hoger niveau aankunnen? Inmiddels volgt ze met trots de mbo-opleiding Verpleegkunde en ziet ze de toegevoegde waarde die mbo’ers hebben in de maatschappij.

A

Afgelopen jaar heeft ze meegedaan aan de verkiezing voor het ambassadeursschap van het mbo in Nederland. Ondanks dat Isabel uiteindelijk niet de nationale mbo-ambassadeur is geworden, houdt de positie van mbo'ers haar nog steeds bezig. Ze vraagt zich hardop af of onze samenleving zonder mbo'ers nog wel echt samenlevend is. Als kind op de basisschool is Isabel een snelle leerling, ze mag vaak bij plusgroepen aansluiten. Maar door haar thuissituatie gaan haar schoolprestaties op den duur achteruit. Ook heeft ze gezondheidsklachten die haar parten spelen. Ze lijdt aan epilepsie, waardoor ze een hersenoperatie moet ondergaan. Haar citotoetsscore wijst een havo-niveau uit, maar uit bescherming voor haar kwetsbare situatie wordt Isabel op vmbo-tl geplaatst. 'Ik vroeg mezelf af waarom ik nou naar het laagste niveau moest, maar dacht

er ook niets aan te kunnen veranderen.' Het vmbo gaat Isabel goed af. 'Ik ben altijd wel een opvallende leerling geweest. Het slimmerdje van de klas.' Ze is ook streng voor zichzelf wat betreft haar prestaties. 'Als er iets niet goed ging, dan was ik niet tevreden. Ik wilde overal goed in zijn.' Die hoge eisen hebben volgens Isabel veel te maken met de intense jeugd die zij heeft gehad. Voordat ze geboren wordt, verliezen haar ouders een kind dat geboren is met een hartafwijking. Die verdrietige gebeurtenis drijft het huwelijk van haar ouders uit elkaar, wat uiteindelijk leidt tot een scheiding als Isabel nog heel jong is. 'Ik heb mezelf op een gegeven moment aangepast dat ik een probleemkind ben. Ik kon op jonge leeftijd niet inzien dat de scheiding van mijn ouders niet door mij kwam. Mijn gedachte was: mijn broertje is zelfs overleden en jullie blijven bij elkaar. Ik word geboren en jullie gaan uit elkaar. Toen kreeg ik ook nog epilepsie, waardoor ik begon te denken: ik ben fout. Sinds jonge leeftijd heb ik geleerd om voor mezelf te zorgen en zo min mogelijk een last te zijn voor mijn omgeving. Ik vond altijd dat school gewoon iets was wat ik moest kunnen begrijpen. Dat moest gewoon goed gaan. Daarom viel het vies tegen dat ik naar het vmbo moest.'

'Ik vind het oneerlijk dat mbo'ers zo weinig betaald krijgen. Wij hebben juist de zware, uitvoerende taken'

Haar jeugdervaringen maken dat Isabel van jongs af aan iets wil betekenen voor anderen die het moeilijk hebben. 'Als ik anderen kan helpen, of redden, doe ik dat supergraag.' Lang heeft ze in haar hoofd dat ze psycholoog wil worden, maar na de middelbare school kiest ze toch voor de opleiding Verpleegkunde. 'De studie Psychologie is pas toegankelijk vanaf een hbo-niveau. Ik wilde graag een begin maken met het mbo, in plaats van doorgaan op de havo. Door de keuze Verpleegkunde had ik ook een soort verbinding met mijn overleden broertje. Ik heb die situatie niet zelf meegemaakt, maar wel van dichtbij gezien hoe het is voor de naasten eromheen. Die ervaring vond ik mooi om kwijt te kunnen in mijn werk.'

Haar opleidingskeuze bevalt Isabel tot op de dag van vandaag erg goed. Haar positieve aard kan ze goed kwijt in haar vak. 'Ik wil gewoon zoveel mogelijk verbeteren voor de mens. Zelf ben ik vaak optimistisch gestemd, de zon maakt overuren in mijn hoofd. Ik wil dit graag overbrengen naar mijn cliënten. Ze komen natuurlijk met een reden naar een zorginstelling. Ik ben daar om ze te helpen, te kijken wat er nog mogelijk en haalbaar is, en ze nog een beetje te laten lachen. Het allermooiste? Dat is het idee dat

ik later echt levens zou kunnen redden. De adrenaline door mijn lijf voelen stromen. Elke dag iets nieuws meemaken en goed doen voor anderen. Er zijn echt heel veel dingen aan het vak die mij een kick geven.' Het gevoel dat Isabel met deze opleiding nog alle kanten op kan vindt ze fijn. 'Ik weet nog niet wat ik nu echt exact wil worden, maar alles kan nog: Artsen zonder Grenzen, spoedeisende hulp of de geestelijke gezondheidszorg... Met een achtergrond als verpleegkundige kan ik overal terecht.' Als ze echt mag dromen zou ze zichzelf in de verre toekomst het liefst zien als neuroloog, of zelfs neurochirurg. 'Sinds ik zelf met epilepsie te maken heb gehad, vind ik hersenen interessant. Ik zou als arts ook graag steun willen geven aan mijn patiënten, dat is iets wat ik zelf wel heb gemist toen ik als kind naar het ziekenhuis moest.'

Naast haar ambities in het vak van verpleegkundige heeft Isabel nog een ander doel opgevat tijdens haar studie: het mbo-onderwijs in een beter daglicht stellen. 'Ik vraag me al een tijd af waarom het nu zo is dat onze maatschappij zo verdeeld is in opleidingsniveaus. Waarom het niet zo is dat iedereen gewoon naast elkaar staat.' Wanneer Isabel het aanbod krijgt →

‘Waarom is onze maatschappij zo verdeeld in opleidingsniveaus? Waarom staat iedereen niet gewoon naast elkaar?’

om mee te doen in de verkiezing voor het mbo-ambassadeursschap, pakt ze die uitdaging dan ook met beide handen aan. ‘Er werd me verteld dat het een flinke klus zou worden: een wedstrijd in mijn vrije tijd, en presteren onder tijdsdruk. Maar ik zou dan wel op kunnen komen voor de rechten van de mbo’ers. Dat wilde ik heel graag doen.’ Een onderdeel van die landelijke wedstrijd is een pitch schrijven over de waarde van het mbo-onderwijs. ‘Ik had een hele goede, vond ik zelf. Het was een spontane gedachte over onze samenleving: zie het als een boom, met de verschillende opleidingsniveaus als onderdelen. Wo en hbo zijn de bladeren, de stam en de takken. De mbo’ers zijn de wortels van de boom. Ze zitten onder de grond, zijn niet zichtbaar, maar als de mbo’ers niet meer in de samenleving zijn, is die hele boom niets meer waard!’ Isabel zou strijden voor een maatschappij zonder hokjes: ‘Een samenleving waarin iedereen meer naast elkaar staat. Het moet niet over slimmer of dommer gaan. Je hebt elkaar gewoon nodig.’

Het streven naar altijd de beste resultaten en het hoogste niveau is veranderd door haar deelname aan de ambassadeursverkiezing. ‘Vroeger wilde ik altijd doorstuderen, ik was absoluut niet tevreden met mijn vmbo-tl-niveau. Als mbo’er gaan werken was iets wat ik ook echt niet wilde. Niet bijzonder genoeg en bovendien slecht betaald. Nu zie ik dat ik als mbo’er heel veel kan: aanpakken, goed samenwerken, oplossingsgericht werken en flexibel zijn op de werkvloer.’ Het salaris is wat Isabel betreft nog wel een onterechte zaak. ‘Ik vind het oneerlijk dat mbo’ers zo weinig betaald krijgen. Wij hebben juist de zware, uitvoerende taken. Maar ik denk niet dat het haalbaar is om dat op korte termijn te veranderen. Meer positiviteit over het mbo-onderwijs lijkt me het allerbelangrijkst. Dat er in de maatschappij wordt gedacht: er is niets mis met het mbo.’

PASPOORT

NAAM

Isabel Bakker

GEBOORTEDATUM

4 juni 2004

WOONPLAATS

Obdam,
Noord-Holland

SCHOOL

Horizon College,
Alkmaar

OPLEIDING

Verpleegkunde,
niveau 4

